

[Ninn-Hansen]

der nogle trusler, der bevirker, at de ikke får de muligheder, som lande, der holder deres aftaler, altid vil kunne få og altid har haft.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Der er desværre al mulig baggrund for, at denne forespørgselsdebat ikke foregår i nogen optimistisk stemning. Der er, som dette årti indtil nu er forløbet, meget langt imellem de meget få og meget små opmuntrende træk, der peger i retning af samarbejde internationalt og i retning af afspænding. Så meget desto mere må man dog glæde sig over de positive træk, der trods alt er til stede, ikke mindst i samarbejdet mellem landene i Vesteuropa, hvor der i et betydeligt omfang udfoldes anstrengelser for at påvirke den internationale politiske udvikling i en mere gunstig retning.

Der er grund til at sige tak til udenrigsministeren for hans svar på den forespørgsel, der er stillet. Store dele af besvarelsen indeholdt nøgterne og rigtige vurderinger, som må kalde på tilslutning fra næsten alle folketingets partier.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger om det europæiske politiske samarbejde, som udenrigsministeren beskæftigede sig med. Det er jo rigtigt, at dette samarbejde på det seneste har været inde i en kraftig udvikling. Det er generelt, som om det europæiske samarbejde, måske bl.a. på baggrund af valget til Europa-Parlamentet, nu begynder så småt at finde en form, hvor europæiske lande i stadig større grad nærmer deres udenrigspolitik til hinanden. Det sker i øjeblikket på grundlag af enstemmighedsprincippet, men det vil ikke være overraskende, og det vil ikke være unaturligt, hvis udviklingen forstærkes i de kommende år.

Man må nok afvise den kritik, der fra EF-modstandere rejses imod de samtaler, de ni landes udenrigsministre fører. Efter mit partis opfattelse er det værdifuldt, at de europæiske lande i anliggender af fælles interesse optræder samlet over for omverdenen, og i de tilfælde, hvor det indtil nu er sket, har det haft et klart konstruktivt sigte. Men det er naturligvis væsentligt at fastslå, som udenrigsministeren også gjorde det, at der blandt de ni ikke er tvivl om, at det transatlantiske fællesskab er det bærende element i Vesteuropas sikkerhed.

Udenrigsministeren omtalte i sit indlæg visse dele af Nord-Syd-dialogen om den nye økonomiske verdensorden. Nok så megen grund kunne der måske have været til at komme ind på den i sidste måned afsluttede generalkonference i UNESCO, hvor UNESCO klart har fastslået sin hovedrolle i tilrettelæggelsen af en ny verdensorden på kommunikationsområdet. Her ser vi en FN-organisation, der engang var en særorganisation for undervisning, videnskab og kultur, men som i dag er ved at udvikle sig til et magtapparat, der truer vitale vestlige interesser. Kan det virkelig være rigtigt, at Danmark skal acceptere det, der betegnes som en ny verdensorden for information og kommunikation, uden at disse spørgsmål nogen sinde har været offentligt debatteret eller besluttet her i folketinget?

Det er sikkert ikke kun her i landet, men mange steder i den vestlige verden, at mange parlamentarikere fra mange forskellige partier ville finde det rigtigt at ophøre med at deltage i UNESCO-samarbejdet, hvis det skal være vilkårene, at samarbejdet kan føre til en knægtelse af ytringsfriheden. Det nytter ikke meget, at Danmark i UNESCO-konferencens afslutning fremkom med en stemmeforklaring, der fortolker den afsluttende resolution nærmest modsat det, der er det faktiske indhold i den. Det havde været mere regulært at sige helt fra, men det er på den anden side forståeligt, at Danmark ikke ene af alle vestlige lande ville tage dette skridt. Dog må det være rigtigt, at Danmark og andre vestlige lande nøje overvejer, om ikke UNESCOs arbejde har fjernet sig så langt fra de idealer, vi går ind for, at vi ikke længere kan være med, og vi vil med interesse lytte til undervisningsministerens synspunkter senere i dag.

Udenrigsministeren beskæftigede sig i den første del af sin tale med Øst-Vest-forholdet og det vestlige samarbejde bl.a. i forhold til USA. Dansk medlemskab af NATO og dansk tilslutning til NATOs grundlæggende ideer bør understreges ved enhver udenrigspolitisk debat, også ved denne debat.

Fremskridtspartiet er enigt med udenrigsministeren i, at militær ligevægt i Europa må fastholdes på det lavest mulige rustningsniveau. Det ulykkelige er jo blot, at når man ønsker ligevægt, er det den part, der holder det højeste rustningsniveau, der samtidig